

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżących;
- ewentualnie, dokonanie zmiany art. 2 zaskarżonej decyzji, w którym na skarżące nałożona została grzywna, polegającej na uchyleniu grzywny bądź przynajmniej na jej istotnym obniżeniu;
- obciążenie pozwanej jej własnymi kosztami i kosztami poniesionymi przez skarżące.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżące kwestionują decyzję Komisji C(2009) 5791 wersja ostateczna z dnia 22 lipca 2009 r. w sprawie COMP/39.396 — Węgiel wapnia i odczynniki na bazie magnezu dla przemysłu stalowego i gazowego. W zaskarżonej decyzji na skarżące i inne przedsiębiorstwa nałożona została grzywna z powodu naruszenia art. 81 WE oraz art. 53 porozumienia EOG. Zdaniem Komisji skarżące uczestniczyły w jednolitym i ciągłym naruszeniu w sektorze węgla wapnia i magnezu na terenie EOG — z wyjątkiem Hiszpanii, Portugalii, Irlandii i Zjednoczonego Królestwa — które miało polegać na podziale rynku, uzgodnieniach w sprawie limitów, podziale klientów, ustalaniu cen i wymianie poufnych informacji handlowych o cenach, klientach i wolumenie sprzedaży.

Na poparcie skargi skarżące przytaczają sześć zarzutów.

Po pierwsze, pozwanej zarzuca się to, że naruszyła prawo do bycia wysłuchanym, gdyż nie umożliwiła skarżącym przedstawienia argumentów także ustnie podczas przesłuchania.

Po drugie, skarżące twierdzą, że Komisja błędnie zastosowała art. 81 ust. 1 WE. W związku z tym krytykują one to, że pozwana przypisała zachowanie spółki SKW Stahl-Metallurgie GmbH spółce SKW Stahl-Metallurgie Holding AG. Ponadto skarżące podnoszą, że wymagania stawiane w celu obalenia domniemania, iż spółka dominująca wywiera decydujący wpływ na spółkę zależną, są niemożliwe do spełnienia. Postępując w ten sposób, pozwana narusza — ich zdaniem — zasadę badania z urzędu.

Po trzecie, skarżące twierdzą, że Komisja naruszyła ciężący na niej zgodnie z art. 253 WE obowiązek uzasadnienia, ponieważ nie wyjaśniła, z jakiego powodu argumentacja skarżących nie jest wystarczająca do obalenia domniemania decydującego wpływu spółki SKW Stahl-Metallurgie Holding AG na spółkę SKW Stahl-Metallurgie GmbH.

Co więcej, skarżące krytykują to, że pozwana naruszyła pod wieloma względami zasadę równego traktowania w ramach obliczania kwoty grzywny.

Po piąte, skarżące utrzymują, że Komisja naruszyła art. 7 i 23 rozporządzenia (WE) nr 1/2003⁽¹⁾ oraz zasady proporcjonalności i legalności kar w ramach obliczania kwoty grzywny.

Wreszcie skarżące powołują się na naruszenie art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003, gdyż Komisja ustaliła wobec SKW

Stahl-Metallurgie GmbH grzywnę, której kwota przekracza 10 % obrotów tej spółki.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. L 1, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 5 października 2009 r. — Evonik Degussa i AlzChem Hart przeciwko Komisji

(Sprawa T-391/09)

(2009/C 297/36)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Evonik Degussa i AlzChem Hart (Troostberg, Niemcy) (przedstawiciele: C. Steinle, O. Andresen i I. Hermeneit, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2009) 5791 wersja ostateczna z dnia 22 lipca 2009 r. (sprawa COMP/F/39.396 — węgiel wapnia i odczynniki na bazie magnezu przeznaczone dla sektora stalowego i gazowego) w zakresie, w jakim decyzja ta dotyczy skarżących;
- posiłkowo, obniżenie kwoty grzywny nałożonej na skarżące na mocy art. 2 lit. g) i h) tej decyzji;
- posiłkowo, na wypadek oddalenia pierwszego z żądań, zmiana art. 2 lit. g) i h) decyzji w ten sposób, aby spółkę SKW Stahl-Metallurgie GmbH uznać odpowiedzialną solidarnie za zapłatę całej kwoty grzywny nałożonej na skarżące;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca kwestionuje decyzję Komisji C(2009) 5791 wersja ostateczna z dnia 22 lipca 2009 r. w sprawie COMP/F/39.396 — węgiel wapnia i odczynniki na bazie magnezu przeznaczone dla sektora stalowego i gazowego. W zaskarżonej decyzji na skarżące i inne przedsiębiorstwa nałożono grzywnę za naruszenie art. 81 WE, a także art. 53 porozumienia EOG. Według Komisji skarżące uczestniczyły w popełnieniu jednego, ciągłego naruszenia prawa w sektorze węgla wapnia i magnezu na terenie EOG z wyjątkiem Hiszpanii, Portugalii, Irlandii i Zjednoczonego Królestwa, polegającego na podziale rynku, uzgadnianiu kwot, podziale klientów, ustalaniu cen oraz wymianie poufnych informacji handlowych dotyczących cen, klientów i wielkości sprzedaży.

W uzasadnieniu skargi skarżące podnoszą po pierwsze, że nie naruszyły art. 81 WE. W tym względzie twierdzą one w szczególności, że nie można przypisać im odpowiedzialności za naruszenie popełnione przez ich byłą spółkę zależną SKW Stahl-Metallurgie GmbH, ponieważ ani one, ani ich poprzednicy prawni nie tworzyli z tą spółką żadnej jedności gospodarczej. Skarżące utrzymują natomiast, że ich poprzednicy prawni nie mieli decydującego wpływu na działalność SKW Stahl-Metallurgie GmbH. Strona pozwana naruszyła zatem także zasadę odpowiedzialności osobistej, domniemanie niewinności, zasadę winy oraz wymóg zawinienia.

Ponadto skarżące kwestionują wysokość nałożonej na nie grzywny. W tym względzie podnoszą one, że zaskarżona decyzja narusza art. 23 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1/2003⁽¹⁾, wytyczne w sprawie grzywien⁽²⁾, a także komunikat w sprawie współpracy⁽³⁾, zasadę równego traktowania oraz zasadę proporcjonalności.

Skarżące podnoszą wreszcie, że Komisja naruszyła wynikający z art. 253 WE obowiązek uzasadnienia, w związku z ustaleniami poczynionymi przez nią w odniesieniu do kwestii odpowiedzialności solidarnej SKW Stahl-Metallurgie GmbH.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. L 1, s. 1)

⁽²⁾ Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia 1/2003 (Dz.U. C 210, s. 2)

⁽³⁾ Obwieszczenie Komisji w sprawie zwolnienia z grzywien oraz zmniejszania grzywien w przypadkach karteli (2002/C 45/03).

Skarga wniesiona w dniu 2 października 2009 r. — 1. garantovaná przeciwko Komisji

(Sprawa T-392/09)

(2009/C 297/37)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: 1. garantovaná a.s. (Bratysława, Republika Słowacka) (przedstawiciele: M. Powell, Solicitor, A. Sutton i G. Forwood, Barristers)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 22 lipca 2009 r. dotyczącej procedury stosowania art. 81 traktatu WE i art. 53 porozumienia EOG w sprawie COMP/F/39.396 — Węgiel wapnia i odczynniki na bazie magnezu przeznaczone dla sektora stalowego i gazowego, w całości lub w

części, w zakresie, w jakim decyzja ta jest skierowana do skarżącej;

— posiłkowo, obniżenie kwoty grzywny nałożonej na skarżącą w art. 2 decyzji dotyczącej procedury stosowania art. 81 traktatu WE i art. 53 porozumienia EOG w sprawie COMP/F/39.396 — Węgiel wapnia i odczynniki na bazie magnezu przeznaczone dla sektora stalowego i gazowego,

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W drodze niniejszej skargi skarżąca dąży do stwierdzenia nieważności w części decyzji Komisji C(2009) 5791 wersja ostateczna z dnia 22 lipca 2009 r., stwierdzającej istnienie kartelu w sektorach węgliku wapnia i magnezu, prowadzące do naruszenia art. 81 WE, za które skarżącej przypisano odpowiedzialność solidarną ze spółką Novácke chemické závody a.s. („NCHZ”).

Skarga została oparta na dwóch obszernych zarzutach.

Po pierwsze, skarżąca podnosi, że Komisja popełniła oczywisty błąd w zakresie ustaleń faktycznych i prawnych przypisując działania NCHZ skarżącej, zarówno poprzez niezgodne z prawem przerzucenie na skarżącą ciężaru dowodu oraz nie wywiązując się z samego obowiązku przedstawienia dowodu. Skarżąca twierdzi, że Komisja błędnie zastosowała domniemanie mające zastosowanie do spółek dominujących posiadających spółki zależne, w stosunku do skarżącej, która była większościovym udziałowcem spółki bezpośrednio zaangażowanej w naruszenie prawa konkurencji. W każdym razie skarżąca twierdzi, że Komisja nie wykazała, iż skarżąca faktycznie i skutecznie wywierała decydujący wpływ na NCHZ w czasie trwania naruszenia.

Po drugie, pomocniczo, jeżeli Trybunał potwierdzi przypisanie odpowiedzialności skarżącej, wówczas będzie się ona domagać obniżenia nałożonej na nią grzywny, na zasadzie odpowiedzialności solidarnej z NCHZ, w ramach przysługującego Trybunałowi nieograniczonego prawa orzekania w rozumieniu art. 229 WE, w związku z art. 31 rozporządzenia (WE) nr 1/2003⁽¹⁾, opierając się na niewłaściwym zastosowaniu przez Komisję 10 % granicy obrotu ustanowionej w art. 23 rozporządzenia (WE) nr 1/2003. Zdaniem skarżącej, Komisja popełniła oczywisty błąd używając roku 2007 jako roku odniesienia w celu obliczenia 10 % granicy obrotu, zamiast roku 2008.

Ponadto, skarżąca twierdzi, że decyzja Komisji o odstąpieniu od ogólnej zasady zawartej w art. 23 ust. 2 (2) rozporządzenia (WE) nr 1/2003 jest równoznaczna z naruszeniem istotnego wymogu proceduralnego, ponieważ Komisja była zobowiązana do poszanowania przysługującego skarżącej prawa do bycia wysłuchanym zanim podjęła taką decyzję.

Poza tym skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja jest wadliwa ze względu na to, że nie zawiera uzasadnienia dotyczącego odstąpienia od ogólnej zasady przyjmowania poprzedniego roku gospodarczego w celu obliczenia wynoszącej 10 % granicy obrotu.